

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ

È È

κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 7487/08)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

3 Φεβρουαρίου 2011

Η παρούσα απόφαση είναι οριστική. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση

È È

κατά Ελλάδας,

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES
DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION
SERVICE, ATHENS

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρο,*

Dean Spielmann,

Giorgio Malinverni, *δικαστές,*

και τον André Wampach, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 13 Ιανουαρίου 2011,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 7487/08) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο È È («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 18 Ιανουαρίου 2008 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τους Κ. Αλβανό και Μ. Αλβανού, δικηγόρους Θεσσαλονίκης. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Γ. Κανελλόπουλο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Γ. Παπαδάκη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 9 Σεπτεμβρίου 2009, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση την αιτίαση την ελκόμενη από τη διάρκεια της διαδικασίας. Κατ'εφαρμογή του Πρωτοκόλλου αριθ.14, η προσφυγή ανατέθηκε σε μία Επιτροπή.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1955 και κατοικεί στη Θεσσαλονίκη.

5. Ο προσφεύγων συνελήφθη τον Νοέμβριο του 2000 και ασκήθηκε σε βάρος του ποινική δίωξη για ένοπλη επίθεση, από κοινού και κατ'εξακολούθηση, συνέργεια σε ένοπλη επίθεση, ανθρωποκτονία, παράνομη οπλοφορία και οπλοχρησία και εμπορία ναρκωτικών.

6. Ο προσφεύγων, καθώς και κάποιοι συνεργοί, παραπέμφθηκαν σε δίκη ενώπιον του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου Κατερίνης. Πολυάριθμες συζητήσεις έλαβαν χώρα από τις 14 Μαΐου έως τις 3 Ιουνίου 2002. Με απόφαση της 4^{ης} Ιουνίου 2002, το μικτό ορκωτό δικαστήριο καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε ποινή κάθειρξης δεκατεσσάρων ετών και ενός μηνός. Τον απάλλαξε από τις κατηγορίες την ανθρωποκτονίας, της ένοπλης επίθεσης από κοινού και της συνέργειας σε ένοπλη επίθεση.

7. Στις 4 και 12 Ιουνίου 2002 αντίστοιχα, ο προσφεύγων και ο Εισαγγελέας Εφετών Θεσσαλονίκης άσκησαν έφεση κατά της απόφασης του μικτού ορκωτού δικαστηρίου. Ο προσφεύγων είχε εν τω μεταξύ απολυθεί υπό όρους.

8. Η συζήτηση, η οποία είχε αρχικά ορισθεί για τις 17 Σεπτεμβρίου 2004, αναβλήθηκε κατόπιν αιτήματος ενός συγκατηγορούμενου του προσφεύγοντος στο οποίο αυτός δεν έφερε αντίρρηση, για τις 18 Σεπτεμβρίου 2006.

9. Την ημερομηνία αυτή, το εφετείο Θεσσαλονίκης καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε ποινή κάθειρξης δεκαέξι ετών για τις ένοπλες επιθέσεις,

και σε ποινή κάθειρξης δύο ετών για παράνομη οπλοφορία και δεκατεσσάρων μηνών για παράνομη οπλοχρησία. Ο προσφεύγων φυλακίστηκε ως εκ τούτου εκ νέου.

10. Μετά το πέρας της απαγγελίας της απόφασης, ο δικηγόρος του ζήτησε την αναστολή της εκτέλεσης της ποινής του, ενόψει της αίτησης αναίρεσης που επρόκειτο να καταθέσει κατά της απόφασης. Υπογράμμισε ότι η αίτησή του στηριζόταν στην παραβίαση των άρθρων 3 και 6 της Σύμβασης, διότι η έφεση του εισαγγελέα έπρεπε να έχει εκδικασθεί πριν την απόλυση του προσφεύγοντος.

11. Στην αίτησή του με ημερομηνία 23 Οκτωβρίου 2006. ο προσφεύγων παραπονείτο για παραβίαση του άρθρου 6 της Σύμβασης στο μέτρο που οι ένορκοι του εφετείου δεν ήταν αμερόληπτοι. Παραπονείτο επιπλέον για παραβίαση του δικαιώματός του να δικασθεί η υπόθεσή του εντός λογικής προθεσμίας, καθώς και για παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης, λόγω του διαστήματος που μεσολάβησε μεταξύ της έφεσης του εισαγγελέα και της συζήτησης ενώπιον του εφετείου. Ειδικότερα, όσον αφορά τον πρώτο λόγο αναίρεσης, ο προσφεύγων υποστήριζε ότι ο κώδικας ποινικής δικονομίας δεν επέτρεπε ούτε στον εισαγγελέα ούτε στον κατηγορούμενο να ελέγξουν με επαρκή τρόπο την αμεροληψία των ενόρκων. Τα ονόματα αυτών είχαν γνωστοποιηθεί στον προσφεύγοντα πριν την έναρξη της συζήτησης, χωρίς αυτός να μπορέσει να ενημερωθεί για το επάγγελμά τους, τις ασχολίες τους και την προσωπικότητά τους και να μπορέσει να τους θέσει ερωτήσεις που θα μπορούσαν να τον βοηθήσουν να σχηματίσει ιδέα για τη νοημοσύνη τους, τη μόρφωσή τους ή για ενδεχόμενη προκατάληψη που θα μπορούσαν να τρέφουν σε βάρος του. Επικαλείτο ως προς τούτο την απόφαση του Δικαστηρίου στην απόφαση *Remli κατά Γαλλίας* (απόφαση της 23^{ης} Απριλίου 1996, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-II).

12. Στις 5 Ιουλίου 2007, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος. Όσον αφορά τον πρώτο λόγο αναίρεσης, έκρινε ότι η ελληνική ποινική διαδικασία έδωσε στον κατηγορούμενο τη δυνατότητα να δικασθεί από αμερόληπτο δικαστήριο, διότι ο κατηγορούμενος μπορούσε, αφενός, να εξαιρέσει πριν από την κλήρωση οποιονδήποτε ένορκο του οποίου οι ιδιότητες δεν αντιστοιχούσαν σε εκείνες που διατυπώνονται στον κώδικα ποινικής δικονομίας και, αφετέρου, να εξαιρέσει απευθείας δύο ενόρκους χωρίς να παράσχει αιτιολογία. Όσον αφορά τον λόγο αναίρεσης τον ελκόμενο από την υπέρβαση της λογικής προθεσμίας, ο Άρειος Πάγος κατέληξε ότι δεν ήταν αρμόδιο να εξετάσει τον λόγο αυτό.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

13. Τα εφαρμοστέα άρθρα του κώδικα ποινικής δικονομίας έχουν ως εξής:

Άρθρο 395

Ασυμβίβαστα για τους ενόρκους

«Με αίτηση του εισαγγελέα, του πολιτικώς ενάγοντος ή του κατηγορουμένου, καθώς και με δήλωση του ενόρκου, του οποίου το όνομα διαβάστηκε από τον κατάλογο, και ύστερα από απόφαση των τακτικών δικαστών δεν περιλαμβάνεται στην κληρωτίδα το όνομα του ενόρκου ο οποίος εξαιτίας της υπηρεσίας του συνέπραξε άμεσα ή έμμεσα στην ανάκριση της υπόθεσης ή ως μάρτυρας κατέθεσε ή ως πραγματογνώμονας γνωμοδότησε ή έχει συμφέρον επειδή αδικήθηκε ή ζημιώθηκε ή υπήρξε κατά την προδικασία συνήγορος ενός από τους διαδίκους και έδωσε συμβουλές, συνέταξε υπομνήματα, δικόγραφα πολιτικών αγωγών, αιτήσεων κλπ. ή υπήρξε

ή είναι συνήγορος στο ακροατήριο για οποιονδήποτε συμμετόχο ή τον πολιτικώς ενάγοντα ή τον κατηγορούμενο ή τον αστικώς υπεύθυνο. Επίσης δεν περιλαμβάνονται στην κληρωτίδα ούτε τα ονόματα των ενόρκων που είναι σε ευθεία ή πλάγια γραμμή συγγενείς (...) με τον πολιτικώς ενάγοντα, τον κατηγορούμενο, τον αστικώς υπεύθυνο ή τους συνηγόρους. (...)»

Άρθρο 396

Εξαίρεση ενόρκων

«1. Αφού τεθούν στην κληρωτίδα (...) τα ονόματα των δέκα ενόρκων, ο πρόεδρος του μικτού ορκωτού δικαστηρίου εξάγει κάθε φορά ένα όνομα. Το όνομα αυτό διαβάζει δυνατά ο πρόεδρος και το γνωστοποιεί ιδιαίτερα στον εισαγγελέα και τον κατηγορούμενο, για να ασκήσουν το δικαίωμα εξαίρεσης (...).

2. Ο εισαγγελέας και ο κατηγορούμενος έχουν το δικαίωμα να εξαιρέσουν ο καθένας δύο ενόρκους.

(...)

4. Για κάθε όνομα μπορεί πρώτα ο εισαγγελέας και κατόπιν ο κατηγορούμενος να εκφραστεί ελεύθερα, αν θέλει να εξαιρέσει τον ένορκο που κληρώθηκε. Ούτε ο κατηγορούμενος ούτε ο εισαγγελέας έχουν την υποχρέωση να αιτιολογήσουν την εξαίρεση.»

Άρθρο 525

Επανάληψη σε όφελος του καταδικασμένου

«1. Η ποινική διαδικασία που περατώθηκε με αμετάκλητη απόφαση επαναλαμβάνεται, προς όφελος του καταδικασμένου για πλημμέλημα ή κακούργημα, μόνο στις εξής περιπτώσεις: (...) 5) αν με απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του

Ανθρώπου διαπιστώνεται παραβίαση δικαιώματος που αφορά το δίκαιο χαρακτήρα της διαδικασίας που τηρήθηκε ή την ουσιαστική διάταξη που εφαρμόστηκε.»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΟ

**I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1
ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ**

14. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό (...) δικαστηρίου το οποίο θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως (...)»

15. Η Κυβέρνηση αντικρούει αυτή τη θέση. Υποστηρίζει ότι εκτός του γεγονότος ότι ο προσφεύγων άσκησε έφεση και αίτηση αναίρεσης – όπως είχε βεβαίως το δικαίωμα- δεν έπραξε ωστόσο τίποτα για να επιταχύνει τη διαδικασία, όπως, για παράδειγμα, να ζητήσει τον ορισμό των διαφόρων δικασίμων εντός συντομότερων προθεσμιών.

16. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε το Νοέμβριο του 2000, με τη σύλληψη του προσφεύγοντος, και περατώθηκε στις 5 Ιουλίου 2007, με την απόφαση του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε επομένως έξι έτη και οκτώ μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

17. Καταρχήν, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν εξάντλησε τα εθνικά ένδικα μέσα διότι δεν άσκησε αγωγή αποζημίωσης στη βάση του άρθρου 105 του εισαγωγικού νόμου του αστικού κώδικα.

18. Το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι το επικαλούμενο από την Κυβέρνηση ένδικο μέσο δεν πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 35 § 1 της Σύμβασης και ότι πρέπει συνεπώς να απορριφθεί η σχετική ένσταση (*Τσουκαλάς κατά Ελλάδα*, αριθ. 12286/08, 22 Ιουλίου 2010). Διαπιστώνει, επιπλέον, ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου.

B. Επί της ουσίας

19. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του Δικαστηρίου, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier et Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 25444/94, § 67, CEDH 1999-II).

20. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω απόφαση *Pélissier et Sassi*).

21. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή

επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας ήταν υπερβολική και δε συνάδει με την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

22. Ο προσφεύγων παραπονείται για απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση, αντίθετη προς το άρθρο 3 της Σύμβασης, διότι η έφεση του εισαγγελέα εκδικάσθηκε κατόπιν ενός παράλογου διαστήματος, ενώ είχε απολυθεί υπό όρους και μία βαρύτερη καταδίκη από το εφετείο τον έθεσε εκ νέου στη φυλακή. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται, επιπλέον, για τη μη δυνατότητα αποτελεσματικού ελέγχου της αμεροληψίας των ενόρκων του εφετείου.

23. Σε ό,τι αφορά την πρώτη αιτίαση, το Δικαστήριο θεωρεί ότι ακόμη κι αν η εκμηδένιση των προσδοκιών οριστικής αποφυλάκισης που έτρεφε ο προσφεύγων μπορεί να του προκάλεσαν μία σχετική δυσφορία, τα συναισθήματα που δημιουργήθηκαν κατ'αυτόν τον τρόπο δεν άγγιζαν υπό τις συνθήκες τον επιθυμητό βαθμό σοβαρότητας προκειμένου να εμπίπτουν στο πεδίο του άρθρου 3. Όσο η έφεση δεν εξεταζόταν, οι κίνδυνοι καταδίκης σε βαρύτερη ποινή υφίσταντο τοις πράγμασι. Το γεγονός ότι ο προσφεύγων επωφελήθηκε μίας υπό όρους απόλυσης δεν αλλάζει τίποτα.

24. Σε ό,τι αφορά την αιτίαση σχετικά με τη μη δυνατότητα εξέτασης της αμεροληψίας των ενόρκων, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η παρούσα υπόθεση διαφέρει από την προαναφερόμενη υπόθεση *Remli κατά Γαλλίας*, την οποία επικαλείται ο προσφεύγων, διότι η τελευταία αφορούσε

έναν αλλοδαπό προσφεύγων ο οποίος δικάστηκε από ένα μικτό ορκωτό δικαστήριο τα οποία περιελάμβανε έναν ένορκο ο οποίος είχε επιδείξει δημοσίως, πριν από τη συζήτηση, ρατσιστικά αισθήματα. Ωστόσο κάτι τέτοιο ουδόλως ισχύει στην προκειμένη περίπτωση. Ο προσφεύγων παραπονείται γενικώς για τη μη δυνατότητα «εξέτασης» πριν από τη συζήτηση των ενόρκων προκειμένου να γνωρίσει την προσωπικότητά τους, τη νοημοσύνη τους, τη μόρφωσή τους καθώς και να μάθει αν ήταν προκατειλημμένοι απέναντί του. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο ελληνικός κώδικας ποινικής δικονομίας επιτρέπει στον κατηγορούμενο να εξαιρέσει ενόρκους πριν την κλήρωση προκειμένου μία συγκεκριμένη υπόθεση να λάβει χώρα και, κατόπιν της εν λόγω κλήρωσης, να εξαιρέσει δύο ενόρκους χωρίς να παράσχει αιτιολογία. Από κανένα στοιχείο του φακέλου δεν προκύπτει ότι κάποιος από τους ενόρκους οι οποίοι έπρεπε να αποφανθούν στην υπόθεση αυτή επέδειξε μεροληψία έναντι του προσφεύγοντος.

25. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο, ως προδήλως αβάσιμο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

26. Ο προσφεύγων διατυπώνει αιτήματα τόσο ως προς το άρθρο 41 όσο και ως προς το άρθρο 46 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο είναι της άποψης ότι τα αιτήματα πρέπει να εξετασθούν μόνο υπό το πρίσμα των διατάξεων του άρθρου 41 της Σύμβασης.

27. Σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού

Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

1. Ζημία

28. Ο προσφεύγων αξιώνει 100.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

29. Η Κυβέρνηση αντικρούει αυτές τις αξιώσεις. Κατά την άποψή της, η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

30. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, του επιδικάζει 1.500 ευρώ για την αιτία αυτή.

2. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

31. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν αξιώνει κανένα ποσό για έξοδα και δικαστική δαπάνη. Ως εκ τούτου δεν επιδικάζει κανένα ποσό για την αιτία αυτή.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

32. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών, 1.500 (χίλια πεντακόσια) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 3 Φεβρουαρίου 2011, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

André Wampach

(υπογραφή)

Nina Vajić

**ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL
TRANSLATION**

No. Φ.092.22/1438

Αναπληρωτής Γραμματέας

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 11 Μαρτίου 2011.

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES
DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION
SERVICE, ATHENS**